

HARLEQUIN®

001
JUUNI

n o k t u r n

*Vampiiri-
afäär*

LIVIA REASONER

LIVIA REASONER
THE VAMPIRE AFFAIR

2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Livia Reasoner

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M06210310

ISBN 978-9949-12-925-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja

Täna sind, et oled kätte võtnud raamatu „Vampiiriafäär”. See on mu esimene katse sukelduda vampiiride ning vampiiriküttide süngesse ja lummavasse maailma. Kuigi mul ei ole veel siiani olnud võimalust säärast raamatut kirjutada, olen ma kaua olnud selle žanri andunud lugeja ja poolehoidja. Esimest korda sai see raamat avaldatud tänu Silhouette Books kirjastusele ning ma olin selle ilmumisest äärmiselt põnevil. Ma loodan, et Michaeli ja Jessie suhted ja seiklused teevad teile sama palju rõõmu, kui nende kirjutamine mulle tegi, ning ehk puudutavad nende tragöödiad ja võidud teie südant ja liigutavad teid.

Ma soovin eraldi tänada Tara Gavinit ja Stacy Boydi, kelle toimetajakogemus käsikirjast märksa parema raamatu tegi, ning samuti oma agent Kim Lionettit kogu raamatu nimel nähtud vaeva eest. Ma olen tänulik ka oma abikaasale Jamesile, kes on mulle ammendamatuks nõuannete, inspiratsiooni ja sõnasepistusabi allikaks.

Livia Reasoner

*See raamat on pühendatud Shaynale ja Joannale, kes
vahepeal minu eest tagalat valvasid...*

Esimene peatükk

„Härra Brandt, ma ei ole siiski päris kindel, et meil õnnestub omavahel kokkuleppele jõuda. Kuurordi praegune omanik ei huvitu selle müümisest.”

Michael Brandt avas oma diplomaadikohvri ja lükkas kõrvale 9-millimeetrise püstoli, pühitsetud veega täidetud pudelikese, nõelteravaks ihutud puuvaia ning filigraanselt nikerdatud hõbedast pidemega vanaaegse noa. Nende asemel haaras ta kirjaploki, võttis pintsakutaskust pastaka ja kirjutas paberile ühe numbri. Seda ümber pöörates ja konverentsilaua taga enda vastas istuva mehe poole nihutades lausus ta: „Ma olen kindel, et te annate mu pakkumise talle sellegipoolest edasi, kuna tema advokaadina olete selleks kohustatud.”

Tänu mõjuka advokaadifirma juhtivpartnerina töötatud arvukatele aastatele oleks jurist pidanud suutma oma tundeid varjata, kuid Michaeli poolt paberile kritseldatud numbrit nähes kergitas ta siiski üllatunult kulme. „See on väga helde pakkumine,” nentis ta. „Ma annan selle kindlasti edasi.”

Michael pööras ploki taas enda poole, kirjutas numbri alla oma nime ning tõmbas lehe plokist välja. „Ma jätan selle teile, et teie kliendile tõestada, et mul on selles küsimuses tōsi taga.” Ta heitis ploki portfelli relvade peale tagasi. Ta oli kohvrit hoolikalt nii hoidnud, et advokaat ei näeks selle sisu.

Mõlemad mehed tõusid ja surusid teineteisel kätt.

„Ma võtan ühendust,” lubas advokaat.

„Teil on mu number olemas,” vastas Michael noogutades ning lahkus kontorist.

Talle ei meeldinud sellised umbsed ja rikkuse ning mõjuvõimu järele lõhnavad kohad, kuid advokaatide, börsimaaklerite, rahandusanalüütikute ja teiste säärase ametimeestega tegelemine oli tema tegevusvaldkonnas hädavajalik. See oli nii-öelda tema ameti pahupool. Ent kuigi säärasead kohtumised võisid mõnikord igavad olla, ei kujutanud need endast vähemalt ta elule ohtu – ja seda ei saanud just öelda mõningate teiste tema ametiga kaasnevate olukordade kohta.

Michael astus pilvelõhkujaga kolmekümne kolmandal korrusel kiirlifti ja jälgis parajasti, kuidas lifti ukсед kinni vajuvad, kui aju talle äkki ohusignaali saatis ning Michaeli lihased tõmbusid pingule. Liftiuksed olid jõudnud juba sulguda ning lift oli sõitma hakanud, nii et seda polnud enam võimalik enne vestibüüli jõudmist peatada. Põgenemiseks oli liiga hilja.

Liftikabiini laeluuk väänati järsult lahti. Michael tõmbus kõrvale, kui musta riietatud figuur tema poole hüppas. Ta tõstis oma portfelli ja virutas sellega. Metall tabas kõlksatades metalli ja terav nuga rebis portfelli nahkse kätte lõhki, tungimata selle all oleva metalltugevduse tõttu siiski kaugemale. Michael virutas nuga hoidvale mehele taas portfelliga ja paiskas ründaja vastu liftiseina. Kohe seejärel lõi ta teisele nii kiire liigutusega, et silm seda peaaegu haaratagi ei suutnud, põlvega jalge vahele. Mees mustas vajus küll valust kõverasse, kuid ei loobunud veel võitlusest. Ta küünitas Michaeli näo poole ja üritas rünnata Michaeli silmi.

Michael tõmbus tagasi ning lõi uuesti portfelliga. See tabas õõnsa mütsuga ründaja pead. Seekord vajus mees lifti-põrandale ja oli mängust väljas.

Michael taipas kohe, et ründaja ei vajunud lihtsalt teadvusetult maha. Pool mehe pead oli sisse löödud ning sõnadetagi oli selge, et tema kolju on purustatud. Michael kummardus tema pulssi otsima, ent ei leidnud seda. Oma elu eest võideldes oli Michael löönud kõvemini kui plaanitud.

Nüüd tundis Michael mehe ära ning pildid ja informatsioon tulvas ta arvutilaadsest mõttelisest andmepangast erksasse aju. Carl Williams. Inimene. Professionaalne palgamõrvar, kahtlustatav vähemalt seitsmes mõrvas. Michaeli vaenlased palkasid teda tihti oma maisemate probleemidega tegelema.

Lift laskus ikka veel aeglaselt vestibüüli poole. Michael arvestas, et talle on jäänud heal juhul umbes minut.

Ta haaras portfelist puntra väga tugevat nailonnööri, sidus selle surnud mehe kaenalde all silmuseks ning hüppas siis üles ja haaras ühe käega laeluugi äärest. Ta vinnas ennast avausest läbi ja sikutas laiba nööri abiga endale järele. Edasi tiris ta Carl Williamsi ikka veel allapoole liikuva liftikabiini lae ääreni ja vaatas liftišahti. Ruumi oli piisavalt.

Michael lükkas laiba üle liftikabiini ääre ning see sööstitis šahti sügavikku. Sealt põhjast ei leita seda veel niipea. Vähemalt piisavalt kaua.

Williamsi surm ei teinud Michaelile mingit meelehärmi. Mees oli olnud külmavereline mõrtsukas ning ta polnud leinamist ära teeninud.

Ühe käega laeluugi äärest kinni hoides libistas Michael end uuesti alla, haaras teise käega luugist ning tõmbas selle enda järel uuesti kohale. Kergelt kabiinipõrandal maandunud, sättis ta luugi korralikult paigale, toppis nõõri portfelli, heitis pilgu selle rebenenud nahale ja raputas pead. Vaat sellest oli küll kahju.

Oma elu eest võitlemine ja siis palgamõrtsuka laibast lahtisaamine oli Michaeli hingeldama võtnud, kuid selleks ajaks, kui lift peatus ning kabiiniuksed avanesid, oli tal hingamine juba kontrolli all. Mees astus fuajeesse.

Ning kohe rünnati teda uuesti, kuigi sedakorda ei olnud tegu mõrtsukaga, vaid veetleva ja pealtnäha otsusekindla noore naisega. Too oli Michaeliga peaaegu ühepikkune, ühtlase ja pisut vasekarva nahaga, tumedate silmade ning intensiivse pilguga neiu, kes vaatas Michaelile otse silma ega langetanud siis enam pilku. Naise pikad ja sirged öömustad juuksed ulatusid talle poole seljani ning tema pikkade varrukatega siidpluus oli metsapadriku moodi sügavrohelist tooni. Tema puusadele ja pikkadele säärtel liibusid stiilsed teksased ja seda nii, et Michael pidi paratamatult jääma naise jalgu vaatama, kui naine talle tee peale ette astus.

Neiul oli käes väike digitaalne diktofon ning ta sõnas: „Härra Brandt, ehk te palun leiate mulle paar minutit. Minu nimi on Jessie Morgan. Ma olen ajakirjanik mul oleks teile paar küsimust.”

Michael mõtles, et teistsugustes oludes oleks ta selle naisega vestlemist üpriski nautinud, kuid praegu oli selleks vale hetk. Tal oli üksjagu palju mõttes – esiteks eesmärk, mille

nimel ta üldse siia oli tulnud, ning teiseks tõik, et vaid paar minutit tagasi oli teda rünnatud ja tappa üritatud – see oli kindel märk sellest, et ta vaenlased teavad, et ta linnas on. Ta raputas pead, kiirustas naisest mööda ja tõttas kontormaja suurte klaasuste poole, vastates üle õla vaid: „Vabandust, mul ei ole praegu aega.”

Michael ei vaadanud lahkudes tagasi. Talle ei tulnud pähegi, et naine ei pruugi eitava vastusega rahulduda.

Mehele kontorihoone ees tänaval järele kiirustades mõtles Jessie, kui lihtne oleks tal Michael Brandti vihata, kui too vaid nii karmilt nägus poleks. Mees oli pikk ja ta ilmselgelt kallid vabaajarõivad lasid aimata, et ka lihaseline. Ta astus elegantselt ja hoolikalt vaoshoitud graatsiaga, meenutades naisele saaki varitsevat puumat. Mehe karmist näost vaatasid vastu läbitungivad sinised silmad. Tema liivakarva juuksed olid lühikeseks põetud, kuid need olid siiski just piisavalt pikad, et neid lauba kohal pisut sasida saaks.

Mehe instinktid ilmselt ütlesid talle, et Jessie on tema selja taga, sest ta vaatas järsult üle õla tagasi ning ta lihased pinguldusid, justkui ootaks ta rünnakut. Kui Michael naise ära tundis, ta rahunes, ent ei aeglustanud siiski sammu. „Vabandage, preili Morgan,” sõnas ta kõrgete pilvelõhkujate vahel mööda kõnniteed edasi tüürides, „aga ma ütlesin juba, et ei saa teile praegu intervjuud anda.”

Kuigi Jessie oli peaaegu sama pikk kui mees, pidi ta tolega sammu pidamiseks siiski kiirustama. Michael Brandt oli seda sorti mees, keda jälgides ei saanud kõrvaltvaatajad

sageli arugi, et ta liigub tegelikult äärmiselt kiiresti – kuni märkasid, kui kaugelt ta on juba jõudnud.

„Ainult paar minutit, härra Brandt,” kordas Jessie diktofoni pihku surudes. „Ma olen kindel, et lugejaid huvitaks...”

Brandt jäi poole sammu pealt seisma, kuid tema puhul nägi seegi välja pigem graatsilise kui järsuna. „Mis väljaande te töötate?” päris ta.

„Ma olen vabakutseline,” nentis naine. „Aga praegu teen ma tellimustööd ajalehele Supernova.”

„Sellele kõmulehele?” Mehe hääl oli mittemidagiütlev.

„See on iganädalane uudisteleht.”

„Kõmuleht,” kordas Brandt ning pöördus taas minekule. Sedakorda ta isegi ei vabandanud, et ei soovi naisega vestelda.

Jessie järgnes talle, heites pea selga nii järsu nõksuga, et see lõi ta pikad juuksed lehvima. Mees suundus tänava ääres ootava limusiini poole. Jessie tahtis esitada vähemalt küsimuse või paar, enne kui mees autoni jõuab.

„Kas on tõsi, et te Angelica Boudreauga paar olete?” hüüdis ta mehele järele.

Hetkeks arvas ta, et mees ei tee temast väljagi, ent siis jäi Michael seisma ning vaatas naisele uuesti otsa. „Ma ei ole selle naisega kunagi isegi kohtunud.”

Jessie suutis huulilekippuva võiduka naeratuse kuidagi-moodi alla suruda. Üks vastus on kõik, mis vaja – see on juba pool võitu. Kui Jessie kellegi kord rääkima sai, oli ka kõige tõrksam intervjueeritav tal peos.

„Aga need kuulujutud, mis väidavad, et ta läks oma mehest lahku, kuna on teiega suhtes?”